

Καὶ πουθενὰ δὲν εἶδαμε Τούρκους, κί οὐδ' Ἀρβανίταις.»
Σαράντα Κλέφταις ἦτανε τρουγύρο 'ζαπλωμένοι,
Κ' ἓνα μικρὸ Κλεφτόπουλο, ντυμένα 'στὸ χρυσάφι,
Ἀπίδια μᾶς ἐφίλεψε, καὶ κρύο νερὸ ἀπ' τῆ βρύσι.
— «Σύρτε, Κορίτζια, 'στὸ καλὸ, καὶ ἀνθρώπου μὴν τὸ 'πέιτε !»

139.

Ο ΛΑΠΑΣ.

Ὁ Σύντρος κάνει τῆ χαρὰ, χαρὰ γιὰ τὸν υἱὸ του,
Κ' ἐκάλεσε τὴν Κλεφτουριά, τὰ δώδεκα πρωτάτα,
Τὸ Λάπα δὲν ἐκάλεσε, τὸ μαῦρο ψυχοπαῖδι.
Ὅλοι παγαίνουν κέρασμα κριάρια μὲ κουδούνια,
Κι' ὁ Λάπας πάγει ἀκάλεστος μὲ ζωντανὸν ἀλάφι,
'Στ' ἀσῆμι, καὶ 'στὸ μάλαμα, καὶ 'στὸ μαργαριτάρι.
Κάνεις δὲν τὸν ἐλόγιασεν ἀπὸ τοὺς καλεστάδαις,
Τονὲ 'λογιάζει ἡ Σύντραйна ἀπὸ τὸ παραθύρι·
— «Καλῶς τὸ Λάπα πῶρχεται μ' ἀλάφι στολισμένο !
Στρώστε τοῦ Λάπα 'στὸν ὄντα, τοῦ Τρίτσα 'στὴν κρεββάτα,
Στρώστε καὶ τῶν παλλικαριῶν ἀπ' ὅλα τὰ πρωτάτα.

140.

Μία τῶν ἱστορικῶν σελίδων τῆς αἰχμαλωσίας.

Ἄρχοντας ἦταν 'ξακουστὸς Κυρίτσης ὁ Μιχάλης,
Ποῦχε τὸ βιὸν ἀρίφνητο, τὴν ἀφεντιὰ μεγάλη,
Ποῦ 'κάθουνταν 'στὸ σπῆτι του, κακὸ δὲν εἶχε ὁ νοῦς του.
Κ' ἓνα ροκᾶ ἐδιαβάσανε οἱ Τούρκοι 'στὸ Διβάνι,
Ποῦ τυραννεύει τὸν ντουινιά, τὸν πόλεμο γυρεύει.
'Σὰν ἄκουσεν ὁ βασιλιάς γιὰ τὸν καλὸ Μιχάλη,

